

flaaede Landeværnsafdelinger ere stærkere end de nu bestaaende Fortærkningsbatailloner, ere dels Regimentstaben dels den foreslaaede Ovelse, hvis Betydning vi i alt Fald ere enige med den høitærede Krigsminister om at tillægge en vis Vægt, idet ogsaa han har foreslaaet en saadan Ovelse paa 6 Dage. Endelig har den ærede Ordfører for Mindretallet rettet sit Hovedstøt mod det af det ærede Flertal foreslaaede Linieinfanteri, og den ærede Ordfører gjorde gjældende, at medens han troede, at et Forsvar kunde udføres med de af ham foreslaaede 30 Batailloner, vilde et Forsvar med de af Flertallet foreslaaede 21 Batailloner være ugjortligt. Han betegnede denne Forskjel nærmere, idet han sagde, at Krig altid er et Spil, men Forskjellen mellem et Forsvar med Mindretallets 30 Batailloner og Flertallets 21 er den, at i det første Tilfælde vil det være et Spil, i det andet en Hæsarbejd. Jeg ser nu ikke den knusende Forskjel, der er mellem disse to Ting. Ogsaa jeg erkjender, at krigslykken altid er et Spil, og at vi ikke raade derover, men de ærede Medlemmer — det gjælder ogsaa det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (M. P. Jensen) — maa ikke forlange af os, at vi absolut skulle holde os til den Paastand af dem, som ikke er bilagt med Bevis, at et Forsvar med det Antal Batailloner, de forlange, er gjortligt, hvorimod et Forsvar med et saameget mindre Antal Batailloner er ugjortligt. De Herrer have for deres Paastand ikke anført noget Bevis, og jeg vilde ønske, at de nærmere vilde forklare, hvilken Rolle Krigsministerens 28 Batailloner spille i hele denne Betragtning, om Forsvaret med disse 28 Batailloner er gjortligt eller ikke, og om det ligger indenfor Spillet eller indenfor Hærens Grænse. En Oplysning derom vilde altid have sin Vægt. Men jeg ser ikke, at der for de Herrer's Betragtning er ført noget Bevis, ja der er end ikke gjort Forsøg paa at føre Bevis derfor. Jeg erkjender selvsjælgelig, — og deri er vistnok Flertallet fuldstændig enig, — at et Forsvar kan føres stærkere med 30 Liniebatailloner end med 21, derom kan der fornuftigvis ikke være delte Meninger. Men deraf maa ogsaa følge, at et Forsvar føres bedre med 40 end med 30 Batailloner, og det gjælder da om, efter hvilken Regel Grændsen skal fastsættes, thi vi maa alle være enige om, at en Grændse maa der træffes paa et bestemt Punkt. Vi have nu erkjendt, at det yderligere Skridt, som Rigsdagen gjorde udover Forsvarskommissionens Forslag, har ført videre, end man dengang tænkte, og naar altsaa Forudsætningen svigter, vender man tilbage til det, der laa forud for Forudsætningen. Den ærede Ordfører for Mindretallet var enig med det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds, som ogsaa med den høitærede Krigsminister i at fremstille det af os foreslaaede lokale Forsvar som en Ulykke, som Noget, det ærede Mindretallets Ordfører vilde stille i Lighed med, hvad der påstred

ved Kjøge i 1807, som det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds fremstillede som brændte Byer, og som den ærede Krigsminister betegnede som en Ulykke for det Land, hvori det førtes. Alt dette hviler paa en Misforstaaelse af vor Tanke. Det har ikke med det foreslaaede saakaldte lokale Forsvar været tilfiet at ville anbefale en Guerillakrig, en Krig af den Art, at den kunde føre de omtalte Ulykker med sig; Tanken derom er ikke kommen frem. En Krig af den Art har sin Styrke, den har ogsaa sin store Svagheit, men det er ikke dette, Flertallet har ført Ordet for. Det saakaldte lokale Forsvar, som vi have tilraadet at etablere, tænkes udført lige saa organiseret, ligesaa formelt som det Forsvar, der nærmest skal føres af Linieinfanteriet. Det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds spurgte, hvorfra Flertallet havde den Opfattelse, som er udtalt i Betænkningen, at Hæren ved Hærløven af 1867 havde faaet en urigtig Overvægt over Flaaden, hvilket var en Anskuelse, som man ikke i samme Grad havde gjort gjældende i 1872. Jeg skal fuldstændig indrømme det ærede Medlem, at Flertallet i 1872 havde opstillet et Forslag, som vi senere ikke have været at fastholde, nemlig Forslaget om, at de 10 Reserverbatailloner skulde blive Liniebatailloner. Vi have erkjendt Hensigtsmæssigheden deraf, og det Samme har jeg ogsaa i Dag udtalt; men vi have ved Siden deraf set de Konsekvenser, som det vilde medføre. Naar vi under de forsatte Forhandlinger om Ordningen af vort Forsvarsvæsen mere og mere have maattet erkjende, at vi bør lægge en stærkere Vægt end hidtil paa Flaadens Udvikling, at vi netop i samme Grad, som Krigens Favør føre os over til Derne, hvor Omgivelserne jo ere Vand, bør gjøre Søværnet stærkere, saa maa man ogsaa erkjende, at den nødvendige Konsekvens deraf vil blive nogen Indskrænkning i de Forslag, som man tidligere havde troet at kunne støtte med Hensyn til Udviklingen af Hæren. Denne hele Tankegang staar i en saa nøie indbyrdes Sammenhæng, at jeg ikke tror, at der her er Noget at forundre sig over. Det gaar jo saa underligt op og ned i Verden. Der var i 1872 af Flertallet opstillet Forslag, som vi ikke have troet at kunne fastholde med Hensyn til Reserverbataillonernes Omdannelse til Liniebatailloner. Dette Forslag hidrører fra Flertallet i 1872, medens Regjeringen og Mindretallet havde fastholdt Reserverbataillonerne. Derimod har Mindretallet i Aar for sit Bedkommende paa samme Maade ændret sin Stilling som Flertallet for sit, idet det nu er Mindretallet, der foreslaar Reserverbataillonernes Omdannelse til Liniebatailloner, medens Flertallet ikke har turdet gjøre dette. Jeg bedreder ikke Mindretallet dette, paa ingen Maade; men jeg siger, at i den Henseende er Spillet fuldstændig lige. Det er ganske naturligt, at hvad man har udtalt i 1872, ikke med Nødvendighed skal være kongruent med, hvad man i 1876 tror at kunne